NORAKSTS
Lieta Nr.142153811
Lietv. Nr.1-0759-12/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 2.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējam *H.B.*,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *S.R.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *H.B.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja priekšnieces 2011.gada 21.janvāra lēmuma Nr.62 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja inspektors 2010.gada 25.novembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.0520263165 (turpmāk – Protokols), kurā konstatēts, ka 2010.gada 24.novembrī plkst.13.53 transportlīdzekli Tayota Land, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, Pļavniekkalna ielā 62, Katlakalnā, Ķekavas novadā, braucis ar ātrumu 49 km/h, pie atļautā ātruma 20 km/h, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 114.punkta prasības. Ātrums fiksēts ar ātruma kontroles mērierīci „RobotMultaRadarC" Nr.590-107/60146.

Par minēto pārkāpumu pieteicējs *H.B.*, kā minētā transportlīdzekļa vadītājs, ar sākotnējo lēmumu saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta sesto daļu, uzliekot naudas sodu 30 latu apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmuma, pieteicējs to apstrīdēja Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības birojā (turpmāk – Policija), kas ar 2011.gada 21.janvāra lēmumu Nr.62 (turpmāk – Lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, pamatojot to ar sekojošiem argumentiem.

Pieteicējam nav pienākums iegādāties interneta pieslēgumu vai laikrakstu, lai pārliecinātos par pašvaldības vai citu institūciju pieņemtajiem lēmumiem ceļu satiksmes organizēšanā. Transportlīdzekļa vadītāja pienākums ir ievērot uzstādīto ceļa zīmju prasības. Tā kā ceļā no šosejas A7 Rīga – Bauska - Grenctāle nobraukšanas ceļa nekādas zīmes nebija uzstādītas, pieteicējs nevarēja pārliecināties, ka atrodas 528.ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 4.aprīlī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Policija pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs savu pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem. Tiesas sēdē Policijas pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un izvērtējot tos kopsakarā ar lietas apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka Lēmums ir atstājams negrozīts turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam.

Administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

[7] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības un citiem dokumentiem, (..).

Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi:

[7.1] 2010.gada 25.novembra Protokols, kurā konstatēts, ka 2010.gada 24.novembrī plkst.13.53 transportlīdzekli Tayota Land, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, Pļavniekkalna ielā 62, Katlakalnā, Ķekavas novadā, braucis ar ātrumu 49 km/h, pie atļautā ātruma 20 km/h, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 114.punkta prasības. Ātrums fiksēts ar ātruma kontroles mērierīci „RobotMultaRadarC" Nr.590-107/60146 (lietas 23.lapa);

[7.2] pieteicēja apstrīdēšanas iesniegums, kurā pieteicējs paskaidro, ceļa posmā, kur pieteicējs braucis, nav bijusi uzstādīta 528.ceļa zīme „Dzīvojamā zona", līdz ar to pieteicējs nav zinājis, ka braukšanas ātruma ierobežojums uz Pļavniekkalna ielas ir 20 km/h. Savam iesniegumam pieteicējs arī pievienojis grafisku sava maršruta shēmu un iebraucamā ceļa fotogrāfiju (lietas 20.-22.lapa);

[7.3] pieteicēja pieteikumam pievienotās viņa braukšanas maršruta shēmas un fotogrāfijas (lietas 9.-11.lapa);

[7.4] Ķekavas novada pašvaldības 2010.gada 9.decembra atbildes vēstule Policijai, kurā norādīts, ka sakarā ar iedzīvotāju mutiskiem un rakstiskiem iesniegumiem tika veiktas satiksmes

organizācijas izmaiņas, uzstādot attiecīgas ceļa zīmes, proti, vēstulē norādīts, ka attiecīgais Pļavniekkalna ielas posms ir 528.ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā (lietas 32.-35lapa);

[7.5] lietas materiāliem tiesas sēdē pievienotās attiecīgā ceļa posma pie izbraukšanas uz Pļavniekkalna ielu fotogrāfijas un interneta vietnē pieejamās ceļa shēmas (lietas 40.-46.lapa);

[7.6] 2009.gada 7.janvāra sertifikāts Nr.006/09, kas apliecina, ka policijas inspektors *V.P.* ir saņēmis teorētisko un praktisko apmācību darbam ar iekārtu MultaRadar C (lietas 47.lapa);

[7.7] informācija par fotoradara dislokāciju 2010.gada 24.novembrī (lietas 48.lapa);

[7.8] saskaņā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs" Elektrisko mērījumu laboratorijas apstiprināto verificēšanas sertifikātu Nr.E0769V10 mērīšanas līdzeklis radars autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei RobotMultaRadar C Nr.590-107/60146 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu. Verificēšanas datums 2010.gada 2.jūlijs, sertifikāts derīgs līdz 2011.gada 1.jūlijam. Sertifikātā norādīts, ka mērīšanas līdzeklis atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 6.punkta prasībām. Ātruma mērierīces maksimālā kļūda: ±3 kilometri stundā, ja ātrums mazāks par 100 km/h un ±3%, ja ātrums lielāks par 100 km/h, kas atbilst OIML R91 prasībām (lietas 30.lapa).

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2010.gada 24.novembrī plkst.13.53 vadīja transportlīdzekli Pļavniekkalna ielā 62, Katlakalnā, Ķekavas novadā ar ātrumu 49 km/h. Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs vadīja transportlīdzekli 528.ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā un līdz ar to, vai pieteicēja darbībās ir konstatējams LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzētāadministratīvā pārkāpuma sastāvs.

Tādējādi, tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis CSN 114.punkta pārkāpumu ceļa posmā, kas apzīmēts ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", kādi pierādījumi to apstiprina, kā arī, vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

[9] Lēmums ir pamatots ar CSN 114.punktu un LAPK 149.^{8}panta sesto daļu.

CSN 114.punkts noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 kilometrus stundā, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās - 20 kilometrus stundā.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta sesto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 km/h līdz 30 km/h ar vieglajiem automobiļiem, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30 latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar minētajām tiesību normām, konkrētajā gadījumā nepieciešams konstatēt, ka persona, vadot transportlīdzkeli, pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 21 km/h līdz 30 km/h, vietā, kura apzīmēta ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona".

[10] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpumu izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Minētais tiesas secinājums ir pamatots uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[10.1] Lai konstatētu, vai pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu, jānoskaidro, vai pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātrums tika noteikts atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.^{4}pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm, kas atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām (tiesību norma norādīta redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī).

No minētās normas izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt ceļu policijai, tādējādi secināms, ka iestāde šajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei.

Saskaņā ar likuma „Par mērījumu vienotību" 12.2.punktu, radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir ne retāk kā reizi gadā, savukārt Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumi Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" paredz verificēšanas sertifikātus, kā arī Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumi Nr.455 „Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizēja verificēšana un tirgus uzraudzība" nosaka konkrētas prasības, kas jāievēro, lai ātruma mērierīces varētu izmantot transportlīdzekļu ātruma kontrolei.

Ar lietas materiāliem tiesa konstatē, ka ātruma mērierīce RobotMultaRadar C Nr.590-107/60146 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu saskaņā ar 2010.gada 2.jūlija atkārtotās verificēšanas sertifikātu (lietas 30.lapa) transportlīdzekļu ātruma kontrolei.

No Latvijas Nacionālās metroloģijas centra Elektronisko mērījumu laboratorijas 2010.gada 2.jūlijā izsniegtā verifikācijas sertifikāta konstatējams, ka radars RobotMultaRadar C Nr.590-107/60146 ir verificēts 2010.gada 2.jūlijā, un derīgs līdz 2011.gada 1.jūlijam. Sertifikāts apliecina, ka attiecīgais mērīšanas līdzeklis atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumos Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" minētajām prasībām.

Tādējādi tiesa atzīst, ka radars RobotMultaRadar C Nr.590-107/60146 2010.gada 24.novembrī bija tiesiski izmantojams kā mērīšanas līdzeklis, un tā veiktie mērījumi ir atzīstami par likumā paredzētā kārtībā iegūtiem pierādījumiem.

[10.2] Pārbaudot, vai pieteicēja braukšanas ātrums fiksēts 528.ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā, proti, vietā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 20 km/h, tiesa konstatē, ka CSN 1.16.apakšpunkts noteic, ka dzīvojamā zona ir apbūvēta teritorija (dzīvojamais masīvs, atpūtas vieta) vai tās daļa, kurā iebraukšana apzīmēta ar 528.ceļa zīmi, bet izbraukšana - ar 529.ceļa zīmi.

Saskaņā ar CSN 298.22.apakšpunktu 528.ceļa zīme „Dzīvojamā zona" ir vieta, no kuras sākot ir spēkā šo noteikumu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību dzīvojamās zonās, savukārt dzīvojamās zonas beigas apzīmē 529.ceļa zīme (CSN 298.23.apakšpunkts).

Ievērojot minēto, secināms, ka 528.ceļa zīmes darbību atceļ tikai ar 529.ceļa zīmi.

No lietas materiāliem izriet, un lietā par to nav strīda, ka vietā, kurt pieteicējs uzbrauca uz Pļavniekkalna ielu pretējā ceļa pusē ir redzama 529.ceļa zīme „Dzīvojamā zonas beigas", līdz ar to tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka viņš nav zinājis, ka iebrauc dzīvojamā zonā.

No lietas materiāliem un pieteicēja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka pieteicējs pa šo ceļu nebrauca pirmo reizi, turklāt lietas materiālos norādītā pieteicēja dzīvesvieta ir */adrese/*. Ievērojot minēto, tiesa secina, ka pieteicējs pietiekami labi pārzina ceļa zīmju izvietojumu Ķekavas novadā, pa ceļam uz mājām, līdz ar to arī apzināti var izmantot nepilnības ceļa zīmju uzstādīšanā, tādējādi izvairoties no atbildības par izdarīto pārkāpumu. Konkrētajā gadījumā tiesai nerodas šaubas, ka pieteicējs zināja, ka attiecīgais Pļavniekkalna ielas posms ir 528.ceļa zīmes „Dzīvojamā zona" darbības zonā.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka ar lietas materiāliem un paša pieteicēja lietā sniegtajiem paskaidrojumiem ir pierādīts, ka attiecīgais Pļavniekkalna ielas posms ir 528.ceļa zīmes darbības zonā un pieteicējam to vajadzēja zināt.

[10.3] Pārbaudot, vai pieteicējs ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 21 km/h līdz 30 km/h, tiesa konstatē, ka faktu, ka pieteicējs vadīja automašīnu pa Pļavniekkalna ielu ar ātrumu 46 km/h, pie maksimāli atļautā braukšanas ātruma 20 km/h, 528.ceļa zīmes darbības zonā, apliecina Protokols, kurā nostiprināts ātruma mērierīces fiksētais pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātruma mērījums, kā to atzīst pats pieteicējs.

Ievērojot minēto tiesa atzīst par pierādītu, ka pieteicējs 2010.gada 24.novembrī vadījis transportlīdzekli ar ātrumu 46 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 20 km/h, tādējādi pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 26 km/h.

[10.4] Ņemot vērā visu minēto, tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi par to, ka pieteicēja vadītais transportlīdzeklis pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, ir ticami, pieļaujami un uz konkrēto lietu attiecināmi, un kopumā tie pierāda, ka pieteicēja vadītais transportlīdzeklis 2010.gada 24.novembrī pulksten 13.53 pa Pļavniekkalna ielu, dzīvojamā zonā brauca ar ātrumu 49 km/h (pēc pieļaujamās radara kļūdas atrēķināšanas – 46 km/h) pie maksimāli atļautā ātruma 20 km/h, tādējādi pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 26 km/h.

[11] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

LAPK 149.^{8}panta sestās daļas sankcija paredz uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu piemērots naudas sods 30 latu apmērā.

Ņemot vērā, ka likumdevējs par konkrēto pārkāpumu ir noteicis tikai vienu iespējamu soda veidu un fiksētu soda apmēru, tā noteikšanu neietekmē LAPK 32.panta otrajā daļā paredzētie apstākļi, kas parasti būtu jāņem vērā, nosakot piemērojamo sodu, proti, pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Turklāt, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, tiesa uzskata, ka pieteicējam uzliktais sods ir adekvāts LAPK 22.pantā noteiktajam soda mērķim.

Savukārt samērīguma princips nosaka, ka labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu. (Administratīvā procesa likuma 13.pants). Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

Izvērtējot, vai piemērotais sods uzskatāms par samērīgu un atbilstošu izdarītajam pārkāpumam, tiesa secina, ka sods uzskatāms par samērīgu.

[12] Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2005.gada 11.oktobra lēmumā lietā SKA-292 (*skat. lēmuma 14.punktu*) atbilstoši Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā

jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa.

Ievērojot minēto, tiesa atsevišķi izvērtēs tikai tos pieteicēja minētos argumentus, kuri tiesas ieskatā ir nozīmīgi no tiesību viedokļa, savukārt visus pieteicēja pieteikumā un tiesas sēdē izteiktos iebildumus tiesa jau ir ņēmusi vērā, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus.

[13] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{8}panta sestajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, tāpēc atbildētāja Lēmums atstājams negrozīts, bet pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja 2011.gada 21.janvāra lēmumu Nr.62 (2010.gada 25.novembra administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.0520263165), bet *H.B.* pieteikumu noraidīt.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese _____ I.Petrovska

Rīgā, 2012.gada 2.martā.